

CAMINS OBERTS

La unió fa la força

Benvolguts diocesans,

De vegades hi ha gent que no sap sortir del seu propi «ego». Els personalismes existeixen. En un temps de sinodalitat com el que vivim, els lideratges han de ser òbviament revisats. Els qui van sols acaben molt cansats; pel contrari, parafrasejant sant Joan de la Creu, «el qui estima, ni cansa ni es cansa».

Oh, *mamma mia!* On som? Fins on hem araconat les bones motivacions de compartir obertament, d'escoltar-nos i de fer-nos costat? De vegades només sembla que reaccionem davant grans calamitats. Aleshores apareix, diguem-ho tot, una solidaritat notabilíssima. Voldria, de nou, repensar en veu alta aquella dita ben coneguda, «la unió fa la força», per il·lustrar la jornada de germanor d'enguany. De quina «unió» parlem? De quina «força» es tracta? Vers quina «germanor» tendim?

Estar units és un do. Units amb nosaltres mateixos, amb els qui tenim més a prop i amb els qui venen de més lluny. Es tracta de posar-nos en camí en la direcció que ens ha de portar vers la fraternitat universal. Això no és pas fàcil. Sovint traslladem les nostres ferides vers aquells que tenim al costat, culpant-los de coses que no hem sabut pair. En canvi, l'evidència que experimentem és irrefutable: necessitem els altres. Som éssers socials. Encara més, només puc entendre'm a mi mateix gràcies a Jesucrist. El Concili Vaticà II ho va expressar finament: «el misteri de l'home s'aclareix a la llum del misteri del Verb en-

carnat, unit, en certa manera, a tot home» (GS 22). Per tant, podem endevinar que hi ha una misteriosa unitat entre tota la humanitat.

Tenir «força» és endinsar-nos en un camí d'autèntica conversió. Sant Pau afirmava que no era fort. L'apòstol dels gentils es descobria veritablement com algú feble, amb contradiccions i ambigüitats. Al mateix temps, però, reconeixia en ell la gràcia de Déu. La força de l'Esperit Sant el convertia en testimoni de Déu davant les seves comunitats.

Des d'una perspectiva eclesial, avui que celebrem la diada de germanor, descobrim la importància del fet de ser xarxa, de configurar un entramat de relacions veritables que ens facin sortir dels nostres aïllaments i construir així un «nosaltres» marcat per l'Esperit.

El papa Francesc al·ludia a la «mística del nosaltres», al do d'una veritable fraternitat, allunyada dels raonaments cridaners i simplistes. D'una manera senzilla però clara, hem esmentat la necessitat de tornar a apreciar el valor diocesà de la nostra pertinença. Som l'Església de Déu que peregrina a Lleida. Aquí neix la nostra identitat. El voler de Déu és que la crida a la fraternitat no sigui una proposta elitista, ni una manera de fer abstracta i imprecisa.

La germanor és molt més que una campanya econòmica, davant la qual no podem deixar de fer una crida ben sincera i necessària a la corresponsabilitat en la marxa de les nostres comunitats. Avui, doncs, necessitem aquesta mirada de caire humà,

davant la qual la unitat i la força que provenen de Déu seran les que, de manera convenient, ens cohesionin sense aïllar-nos de la realitat. Vigilants als perills humans del cansament i de la por, ens declarem partidaris de la veritable germanor, aquella que prové de Déu i que té el seu ressò en aquesta dita ben nostra: «la unió fa la força».

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La CET celebra la seva 260a reunió

Els bisbes catalans es van reunir, els dies 13 i 14 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona en la 260a reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET). La reunió va comptar per primer cop amb la participació del nou bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau. Mons. Romà Casanova va informar de la integració de Barcelona i Sant Feliu al Seminari Major Interdiocesà, que ja acull 54 seminaristes,

mentre que el bisbe de Solsona va presentar el pla d'implementació del Sínode sobre la sinodalitat. Els bisbes es van reunir també amb el conseller de Justícia, Ramon Espadaler, per abordar qüestions socials com l'habitatge i l'atenció hospitalària. També es va presentar la Memòria «Església catòlica. Diòcesis amb seu a Catalunya 2024» i es van aprovar diverses iniciatives pastorals en àmbits com la família, salut, Càritas i educació.

CAMINOS ABIERTOS

La unión hace la fuerza

Queridos diocesanos:

A veces hay personas que no saben salir de su propio «ego». Los personalismos existen. En un tiempo de sinodalidad como el que vivimos, los liderazgos deben ser, obviamente, revisados. Quienes van solos acaban muy cansados; por el contrario, parafraseando a san Juan de la Cruz, «el que ama, ni cansa ni se cansa».

¡Oh, *mamma mia!* ¿Dónde estamos? ¿Hasta qué punto hemos arrinconado las buenas motivaciones de compartir abiertamente, de escucharnos y de apoyarnos mutuamente? A veces parece que solo reaccionamos ante grandes calamidades. Entonces aparece, digámoslo todo, una solidaridad muy notable. Quisiera, una vez más, repensar en voz alta aquel dicho tan conocido, «la unión hace la fuerza», para ilustrar la jornada de hermandad de este año. ¿De qué «unión» hablamos? ¿De qué «fuerza» se trata? ¿Hacia qué «fraternidad» tendemos?

Estar unidos es un don. Unidos con nosotros mismos, con quienes tenemos más cerca y con quienes vienen de más lejos. Se trata de ponernos en camino en la dirección que nos debe llevar hacia la fraternidad universal. Esto no es nada fácil. A menudo trasladamos nuestras heridas hacia quienes tenemos al lado, culpándolos de cosas que no hemos sabido digerir. En cambio, la evidencia que experimentamos es irrefutable: necesitamos a los demás. Somos seres sociales. Aún más, solo puedo comprenderme a mí mismo gracias a Jesucristo. El Concilio Vaticano II lo expresó con precisión: «el misterio del hombre se esclarece a la luz del misterio del Verbo encarnado, unido, en cierta manera, a todo hombre» (GS 22). Por lo tanto, podemos intuir que existe una misteriosa unidad entre toda la humanidad.

Tener «fuerza» es adentrarnos en un camino de auténtica conversión. San Pablo afirmaba que no era fuerte. El apóstol de los gentiles se descubría verdaderamente como alguien débil, con contradicciones y ambigüedades. Al mismo tiempo, sin embargo, reconocía en él la gracia de Dios. La fuerza del Espíritu Santo lo convertía en testigo de Dios ante sus comunidades.

Desde una perspectiva eclesial, hoy que celebramos la jornada de hermandad, descubrimos la importancia de ser red, de configurar un entramado de relaciones verdaderas que nos haga salir de nuestros aislamientos y construir así un «nosotros» marcado por el Espíritu.

El papa Francisco aludía a la «mística del nosotros», al don de una verdadera fraternidad, alejada de razonamientos estridentes y simplistas. De una manera sencilla pero clara, hemos mencionado la necesidad de volver a apreciar el valor diocesano de nuestra pertenencia. Somos la Iglesia de Dios que peregrina en Lleida. Aquí nace nuestra identidad. La voluntad de Dios es que la llamada a la fraternidad no sea una propuesta elitista, ni una manera de actuar abstracta e imprecisa.

La hermandad es mucho más que una campaña económica, ante la cual no podemos dejar de hacer un llamamiento sincero y necesario a la corresponsabilidad en el desarrollo de nuestras comunidades. Hoy, pues, necesitamos esta mirada de carácter humano, ante la cual la unidad y la fuerza que provienen de Dios serán las que, de manera conveniente, nos cohesionen sin aislarnos de la realidad. Vigilantes ante los peligros humanos del cansancio y del miedo, nos declaramos partidarios de la verdadera hermandad, aquella que proviene de Dios y que tiene su eco en este dicho tan nuestro: «la unión hace la fuerza».

Con mi bendición y afecto.

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Montse Esquerda obre el cicle de conferències de l'IREL

La pediatra i psicòloga Montse Esquerda va obrir, el passat 16 d'octubre, el curs 2025-2026 de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) amb la conferència titulada «La dona en la societat d'avui. Reptes i signes d'esperança». La xerrada, que obre el cicle «El paper de la dona en la construcció d'un món millor», va reunir un nodrit públic a la sala d'actes de l'Edifici Transfronterer de la Universitat de Lleida (UdL), que per primer cop acollia una de les conferències d'un cicle que, també per primer cop, declarava inaugurat el bisbe Daniel.

En la seva dissertació, Esquerda va voler explicar quin és el punt que ocupa la dona a la societat actual i quines són les expectatives que cal esperar per al futur en àmbits com la universitat, la recerca, el món laboral o l'àmbit familiar. Partint de la premissa que hi continuen havent grans desigualtats d'oportunitats entre homes i dones, Esquerda va

assenyalar els estereotips de gènere, les càrregues familiars o la falta de referents com a elements que perpetuen la situació.

El cicle compta amb un total de set conferències, que s'aniran desenvolupant mensualment fins al proper 9 d'abril. La propera tindrà lloc el 13 de novembre a la seu de l'IREL i anirà a càrrec de l'antropòloga Núria Montserrat Farré.

Trobada de la Divina Misericòrdia a Valladolid

Una trentena de membres de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida, acompanyats per Mn. Xavier Jauset, el diaca Luis Manuel Pérez i la presidenta Marta Figuera, van participar a la XVII Trobada Nacional celebrada a Valladolid.

El pelegrinatge va comptar amb una visita espiritual a El Burgo de Osma i, ja a Valladolid, els participants van combinar pregària i cultura amb visites a temples i museus, i van unir-se a centenars de fidels en el Via Crucis fins al Santuari de la Gran Promesa. Una Missa presidida per l'arquebisbe Luis Javier Argüello va culminar una trobada marcada per la comunió i la fe.

D'altra banda, el diumenge 19 d'octubre, la Unitat Pastoral El Carme-Sant Joan va celebrar la seva sortida d'inici de curs a la Cova del Pare Palau, a Aitona. L'activitat tenia com a objectiu enfortir els vincles entre els membres de la comunitat i compartir una jornada lúdica i de germanor. Es va celebrar l'Eucaristia en aquell entorn privilegiat i, després d'un dinar de germanor, es va fer una passejada fins a l'ermita de Sant Joan de Carratalà, acompanyats per Mn. Paul Fecheta, rector d'Aitona.

Celebració del centenari de l'Adoració Nocturna

El grup lleidatà de l'Adoració Nocturna Femenina Espanyola (ANFE) va celebrar, el passat 18 d'octubre, una missa d'acció de gràcies pels cent anys de la seva fundació a la Casa de l'Església. La missa d'acció de gràcies va reunir diverses associacions eucarístiques de Lleida, que es van unir per compartir la joia d'aquest centenari.

La celebració va ser presidida pel bisbe Daniel, acompanyat de diversos mossens, entre ells el consiliari de l'ANFE, Mn. Melcior.

Per una altra part, la parròquia de Santa Teresina va acollir, el mateix dia, l'Assemblea Diocesana de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), on es van tractar els principals objectius i activitats per al curs 2025-2026.

Exposició i actes pels 130 anys de l'església de Sant Joan de Lleida

L'església de Sant Joan de Lleida es troba immersa, des del passat 18 d'octubre, en els actes commemoratius del 130è aniversari de la consagració de l'actual temple, a mans del bisbe Josep Meseguer el 27 d'octubre de 1895. Els actes es van iniciar amb una missa presidida per Mn. Xavier Navarro i acompanyada per la Coral Shalom sota la direcció d'Albert Cabero. El mateix dia també es va inaugurar l'exposició «Descobrim Sant Joan», organitzada per la Unitat Pastoral El Carme-Sant Joan.

L'exposició ofereix una mirada única a la història i la trajectòria arquitectònica del temple, destacant curiositats poc conegudes, com ara que l'església original arribava fins a la meitat de la plaça actual, i que el projecte inicial de

la nova construcció havia de comptar amb dues grans torres i una cúpula que no es van arribar a aixecar. La mostra es pot visitar fins al 14 de novembre.

El passat 25 d'octubre es va fer la missa solemne commemorativa, presidida pel bisbe, amb la participació

de la Coral Shalom i l'Schola Cantorum de l'Ateneu Popular de Ponent.

Un dels moments àlgids de la celebració fou el concert de l'Orquestra Simfònica Victoria de los Ángeles (OSVA), dirigida per Pedro Pardo, el 7 de novembre.

Maristes: 130 anys ensenyant a Lleida

El Col·legi Maristes Montserrat de Lleida ha celebrat aquest 15 d'octubre el seu 130è aniversari, un esdeveniment que va reunir representants de la comunitat educativa, germans maristes, institucions locals i membres de l'Ajuntament i la Generalitat.

La directora del col·legi, Mary Rius, va agrair als germans maristes la seva dedicació i la presència constant al centre al llarg de tots aquests anys. A l'acte commemoratiu també hi va intervenir Ricard Romero, president del Patronat de les fundacions maristes, que va reconèixer la tasca dels educadors i el compromís de la comunitat educativa amb el servei i la solidaritat, conclouent amb un desig d'inspiració marista: «Marcel·lí Champagnat ens guïi amb el seu exemple: amb humilitat, amb audàcia i amb amor». La celebració va concloure convidant tota la comunitat educativa a una trobada de celebració el proper 19 d'abril.

Celebració pels primers sants veneçolans

La comunitat veneçolana de Lleida va celebrar, el 18 d'octubre a la parròquia del Carme, la recent canonització dels dos primers sants de la història del país llatinoamericà. Es tracta de José Gregorio Hernández i Carmen Rendiles, canonitzats a la Plaça de Sant Pere de Roma amb uns altres cinc nous sants. L'Eucaristia va ser presidida per Mn. José Jesús, rector de Castell-dans.

D'altra banda, els joves del moviment Hakuna es van reunir el 20 d'octubre a la parròquia de Sant Martí per a una nova trobada d'adoració, com cada tercer dilluns de cada mes. L'adoració eucarística de Hakuna, reuneix nombrosos joves en un moment de pregària i lloança.

REFLEXIONS

Humilitat (II)

(Centrem-nos, però, en la humilitat.)

Adonar-se que hom és un no res, que depenem substancialment dels altres i de l'Altre és difícil d'assumir. És un cop fort a l'arrogància, a la vanitat, a la superbia, primer pecat capital. És fàcil que el jove sigui vanitós, perquè encara no ha topat amb la duresa de la realitat, però els qui ja hem viscut més de la meitat de la vida i hem transitat per les ombres, hem patit fracassos, decepcions i també hem constatat, amb resignació, les nostres mancances, no ens ha de ser fàcil esdevenir humils i adonar-nos que sols no podem res, que ens necessitem els uns als altres i que la nostra potència és un no res comparat amb la potència de la naturalesa, amb la força de les onades, dels rius, del vent i de la pluja.

La humilitat no és altra cosa que el reconeixement dels límits, de les fronteres del meu ésser.

És justament aquest reconeixement el que no accepta l'home contemporani instal·lat com està en la cultura de la il·limitació. Ens ho repeteixen una i altra vegada, per tots els altaveus publicitaris: No hi ha límits! Tot és possible! El món és al teu abast!

Apareixen arquetips masculins i femenins en el terreny de l'esport que fan proeses i volem imitar-los i ser com ells en un intent de mimesi que, molt sovint, només condueix a la frustració i al fracàs.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / SI 138 / Lc 17,1-6]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

11. □ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / SI 33 / Lc 17,7-10]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Panònia; sant Menna, oficial siríac mr.

12. ■ Dimecres [Sa 6,2-12 / SI 81 / Lc 17,11-19]. Sant Josafat, bisbe i mr.; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a La Rioja.

13. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / SI 118 / Lc 17,20-25]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós je-

suïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

14. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / SI 18 / Lc 17,26-37]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / SI 104 / Lc 18,1-8]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de

l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [MI 3,19-20a / SI 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.

Dedicació de la basílica del Laterà (C)

COMENTARI

«Sou un temple de Déu i l'Esperit de Déu habita en vosaltres»

A vui, en aquest diumenge celebrem la Dedicació (consagració) de la catedral del Papa, la basílica de sant Joan del Laterà on el successor de Pere exerceix el seu magisteri, on té la seva catedral. La festa d'avui ens recorda que tots els cristians formem una gran família units per la mateixa fe i l'església de Roma és la referència fonamental de la nostra fe. La missió que tenim encomanada en el nostre món demana la comunió de tota l'Església amb el Papa, cap del col·legi de bisbes. Però les esglésies materials, les catedrals, ens recorden que tots nosaltres som pedres vives en la construcció del temple de Déu, en el que habita l'Esperit Sant. L'església edificat és símbol expressiu del que ha de ser l'església-comunitat. I ens recorda també sant Pau la dignitat de tots nosaltres: *No sabeu que sou un temple de Déu... i aquest temple és sagrat. Això sí de fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.* L'apòstol insisteix: *Que cadascú miri bé com construeix, com és la nostra vida, si realment edifiquem l'Església de Crist o més aviat l'enderroquem, si som pedres vives d'aquesta Església...* La primera lectura ens recorda els beneficis de l'aigua que sortia del temple: *Saneja les aigües salades; on penetra aquesta aigua hi viurà tota mena d'animals que naden, el peix serà molt abundant. Creixeran els arbres fruiters que donaran fruits cada mes perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant, del santuari.* Aquesta és la raó de la seva eficàcia i de tots els seus beneficis. *Fins i tot les fulles són un remei.* És un signe de tots els dons que emanen de Crist, de Déu, del seu Esperit i que transforma tot el que toca. Però Jesús ja va relativitzar el temple material i va dir que el veritable temple era ell mateix, que el veritable santuari era el seu cos. Tots els beneficis dels que parlava metafòricament Ezequiel els trobem ara en el Crist. No necessitem tant un temple material (encara que també) com la unió en Crist. En ell trobem a Déu. D'ell ens venen tots els dons.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del profeta Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquells dies, l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari, i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a orient naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret. Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Aràbia i desemboca a la mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que naden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arriba aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arriba l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

► Salm responsorial (45)

R. *Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.*

Déu ens és un castell de refugi, / una defensa ferma en hores de perill. / No temem res, quan se somou la terra, / quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar. R.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, / la mansió més sagrada de l'Altíssim. / Déu hi és al mig, es manté ferma, / Déu la defensa abans que apunti el dia. R.

El Senyor de l'univers és amb nosaltres, / la nostra muralla és el Déu de Jacob. / Veniu, mireu les gestes del Senyor, / les meravelles que fa sobre la terra. / A tot arreu ha fet cessar els combats. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,9b-13.16-17)

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist. No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-22)

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, a fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí, no convertiu en mercat la casa del meu Pare».

Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclat: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esclat i en aquesta paraula de Jesús.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 40,47,1-2.8-9.12)

En aquellos días, el ángel me hizo volver a la entrada del templo. Del zaguán del templo manaba agua hacia levante —el templo miraba a levante—. El agua iba bajando por el lado derecho del templo, al medio día del altar. Me sacó por la puerta septentrional y me llevó a la puerta exterior que mira a levante. El agua iba corriendo por el lado derecho. Me dijo: «Estas aguas fluyen hacia la comarca levantina, bajarán hasta la estepa, desembocarán en el mar de las aguas salobres, y lo sanearán. Todos los seres vivos que bullan allí donde desembogue la corriente, tendrán vida; y habrá peces en abundancia. Al desembocar allí estas aguas, quedará saneado el mar y habrá vida dondequiera que llegue la corriente. A la vera del río, en sus dos riberas, crecerán toda clase de frutales; no se marchitarán sus hojas ni sus frutos se acabarán; darán cosecha nueva cada luna, porque los riegan aguas que manan del santuario; su fruto será comestible y sus hojas medicinales.»

► Salmo responsorial (45)

R. *Los canales del río alegran la ciudad de Dios, la más santa morada del Altísimo.*

El Señor es nuestro refugio y fortaleza, / una ayuda siempre pronta en los peligros. / Por eso no tememos, aunque la tierra se conmueva / y las montañas se desplomen hasta el fondo del mar. R.

Los canales del Río alegran la Ciudad de Dios, / la más santa Morada del Altísimo. / El Señor está en medio de ella: nunca vacilará; / él la socorrerá al despuntar la aurora. R.

El Señor de los ejércitos está con nosotros, / nuestro baluarte es el Dios de Jacob. / Vengan a contemplar las obras del Señor, / él hace cosas admirables en a tierra. R.

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Cor 3,9c-11.16-17)

Hermanos: Ustedes son el campo de Dios, el edificio de Dios. Según la gracia que Dios me ha dado, yo puse los cimientos como lo hace un buen arquitecto, y otro edifica encima. Que cada cual se fije bien de qué manera construye. El fundamento ya está puesto y nadie puede poner otro, porque el fundamento es Jesucristo. ¿No saben que ustedes son templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en ustedes? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él. Porque el templo de Dios es sagrado, y ustedes son ese templo.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,13-22)

Se acercaba la Pascua de los judíos. Jesús subió a Jerusalén y encontró en el Templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas y a los cambistas sentados delante de sus mesas. Hizo un látigo de cuerdas y los echó a todos del Templo, junto con sus ovejas y sus bueyes; desparramó las monedas de los cambistas, derribó sus mesas y dijo a los vendedores de palomas: «Saquen esto de aquí y no hagan de la casa de mi Padre una casa de comercio.» Y sus discípulos recordaron las palabras de la Escritura: El celo por tu Casa me consumirá. Entonces los judíos le preguntaron: «¿Qué signo nos das para obrar así?» Jesús les respondió: «Destruyan este templo y en tres días lo volveré a levantar.» Los judíos le dijeron: «Han sido necesarios cuarenta y seis años para construir este Templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero él se refería al templo de su cuerpo. Por eso, cuando Jesús resucitó, sus discípulos recordaron que él había dicho esto, y creyeron en la Escritura y en la palabra que había pronunciado.